

Arrest

nr. 202 814 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 mei 2017 een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse vader.

1.2. Op 14 november 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/05/2017 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S.G.

Nationaliteit: Ghana

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haarvader, de genaamde K.E.C. (...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste te zijn in het verleden werden de volgende documenten voorgelegd:

Attest dd. 25/06/2017 uitgaande van de Ghanese autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of een zaak heeft in Ghana en geen taksen heeft betaald tot 2015 en niet werd belast in 2014,2015,2016 Geldoverdrachten via Ria dd. 20/02/2016; 02/06/2015; 10/10/2015 van de referentiepersoon aan betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het feit dat betrokken onvermogen zou zijn geweest in Ghana blijkt niet uit de geldoverdrachten die betrokkene van zijn vader heeft ontvangen. Betrokkene is sedert 16/05/2017 woonachtig in België en de laatste financiële steun dateert van 20/02/2015. Het blijkt dan ook slechts over occasionele overdrachten te gaan, waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene hiervan zou afhankelijk zijn geweest om in zijn levensonderhoud te voorzien. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Alle andere attesten die werden voorgelegd, zoals de loonfiches, het attest van het OCMW doen niets af aan bovenstaande vaststelling.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel Manifeste beoordelingsfout Machtsmisbruik”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken

hebben met de beslissing (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.). Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten te bewijzen dat zij effectief onvermogen is en dat zij voor haar aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in Ghana omdat de geldoverdrachten die zij van haar vader heeft ontvangen slechts occasioneel waren en de laatste dateert van 20.02.2015.

Verzoekster wil in eerste instantie opmerken dat zij een attest dd. 25.06.2017 afgeleverd door de Ghanese autoriteiten heeft neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen eigendommen of een zaak in Ghana heeft, geen taksen heeft betaald tot 2015 en niet werd belast in 2014, 2015 en 2016. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom dit attest niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk onvermogen is geweest in Ghana.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

4.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek diende te verrichten.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat zij in Ghana geldoverdrachten heeft ontvangen vanwege haar vader.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat de laatste financiële steun dateert van 20.02.2015 nu deze dateert van 20.02.2016.

Dat verweerder echter verder heeft nagelaten een onderzoek te verrichten naar de totalen van verzoekster overgemaakte geldsommen door haar vader via Ria voor haar aanvraag.

Verzoekster wil opmerken dat de vreemdelingenwet enkel en alleen in de art. 40bis§2,3° Vw. als voorwaarde stelt "die te hunnen laste zijn".

Door te stellen dat de geldstortingen "slechts occasionele overdrachten" betreffen, terwijl verzoekster over een tijdspanne van minder dan 2 jaar voorafgaand aan haar aanvraag voor minstens een totaal van 400 euro + 49 euro + 400 euro = 849 euro heeft ontvangen via Ria van de referentiepersoon of 35 euro maandelijks (hierbij rekening houdend dat het minimuminkomen in Ghana ongeveer 13,000 cedis per dag of 1 euro is (<https://ghana.startpagina.nl/forum/topic/764336/inkomen-ghana/>)), verzoekster bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met de gemiddelde steun, welke verzoekster in Ghana van haar vader heeft ontvangen, en met de gemiddelde levensstandaard in Ghana.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer deze stelt dat de geldoverdrachten "slechts occasionele overdrachten betreffen waardoor niet kan gesteld worden dat verzoekster hiervan afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud te voorzien".

5.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde stukken samen wat betreft haar effectief onvermogen te zijn in zijn land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de juridische grondslag vormt van verzoeksters vestigingsaanvraag, bepaalt dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel in het geval ze ouder zijn dan 21 jaar – quod in casu – indien ze ten laste zijn van de burger van de Unie. In beide gevallen is vereist dat zij deze burger *“begeleiden of zich bij hem voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn EU-(groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de EU-(groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Op grond van de voornoemde wettelijke bepaling kan de verwerende partij eisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

2.4. Dit blijkt ook uit Europese rechtspraak. Zo kan worden verwezen naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld, *“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

2.5. De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het “ten laste” zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.6. Het hoofdmotief van de beslissing tot weigering van verblijf is de vaststelling dat niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dit berust in se op twee submotieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt (a) de vaststelling gedaan dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, anderzijds wordt (b) vastgesteld dat ze niet afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide submotieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

2.7. Voor wat betreft motief (a) werpt verzoekster op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en evenmin heeft gemotiveerd aangaande het attest van 26 mei 2017 van de Ghanese autoriteiten dat zij heeft neergelegd. Dit attest bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan

gelezen worden, zoals verzoekster het stelt in haar verzoekschrift, dat ze geen eigendommen of een zaak heeft in Ghana en geen taksen heeft betaald tot 2015 en niet werd belast in 2014, 2015 en 2016. Net zoals verzoekster bespeurt de Raad geen concrete motivering hierover in de bestreden beslissing. Nochtans mag verzoekster de verwachting koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening houdt en hierover motiveert. De motivering die in de bestreden beslissing kan worden gelezen, met name *“Het feit dat betrokkene onvermogen zou zijn geweest in Ghana blijkt niet uit de geldoverdrachten die betrokkene van zijn vader heeft ontvangen”* wijst erop dat de verwerende partij het attest van 26 mei 2017 van de Ghanese autoriteiten, dat verzoekster heeft neergelegd om aan te tonen dat ze onvermogen is, over het hoofd heeft gezien.

2.8. Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek. Hierin kan namelijk gelezen worden, *“Wat het attest van onvermogen betreft, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gemotiveerd dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.”* De Raad ziet niet in hoe een verwijzing naar een geheel van beschikbare gegevens kan aantonen dat er rekening is gehouden met het attest van 26 mei 2017 van de Ghanese autoriteiten dat verzoekster heeft neergelegd om aan te tonen dat ze onvermogen is. Verder laat de verwerende partij nog gelden *“dat uit het attest van onvermogen enkel blijkt dat verzoekende partij geen onroerende goed beschikt en geen taksen heeft betaald tot 2014 en niet werd belast in 2014, 2015 en 2016. Evenwel zegt dit document niets over haar roerende vermogenssituatie”*. Dit is een aposteriori motivering waarmee de Raad geen rekening kan houden.

2.9. Dit alles leidt tot de conclusie dat motief (a) niet overeind blijft.

2.10. Verzoekster heeft verder bewijzen overgemaakt van geldtransferten die door haar vader werden verricht te haren gunste. Het betreft 49 euro op 2 juni 2015, 400 euro op 10 oktober 2015 en 400 euro op 20 februari 2016. De laatste financiële steun dateert dus van 20 februari 2016 en niet van 20 februari 2015 zoals de bestreden beslissing stelt. Dit kan echter worden beschouwd als een materiële vergissing dat op zich geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het betreft dus het bewijs van drie geldtransferten voordat verzoekster in België aankwam, met name twee in 2015 en één in 2016, toen verzoekster 20 jaar oud was. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten en het evenmin als een manifeste beoordelingsfout beschouwen dat de verwerende partij deze drie geldtransferten als occasionele overdrachten bestempelt en hierdoor niet aanvaardt dat verzoekster afhankelijk was van haar Nederlandse vader om in haar levensonderhoud te voorzien.

2.11. Verzoekster benadrukt dat het totaalbedrag van de overgemaakte geldsommen in ogenschouw diende te worden genomen, maar daargelaten de vraag of een totaalbedrag van 849 euro in een tijdsperiode van twee jaar een daadwerkelijke financiële steun inhoudt, rekening houdend met de gemiddelde Ghanese levensstandaard, kan dit betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het om occasionele overdrachten gaat. De noodzaak van materiële steun die in het land van oorsprong of van herkomst van een bloedverwant van de burger van de Unie moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om zich bij die burger te mogen voegen, veronderstelt redelijkerwijze regelmatige materiële steun van de burger van de Unie en niet slechts drie geldstortingen op het ogenblik dat de bloedverwant twintig jaar wordt.

2.12. Dit alles heeft als gevolg dat motief (b) overeind blijft. Gelet op het gestelde in punt 2.6. houdt het in dat het eerste middel geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.13. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoekster betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : (...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T. Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken (Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002,

afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afl. 3, 237.).

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster."

2.14. Aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat ze België dient te verlaten, dat ze hierdoor gescheiden wordt van haar in België wonende naaste familie en er sprake is van een verregaande inbreuk op haar privé- en gezinsleven. Nog minder kan verzoekster worden gevolgd wanneer ze stelt dat er sprake is van een uitwijzing en hieraan een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM koppelt. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekster als volwassen vrouw van 23 jaar oud niet aantoonbaar dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid met haar Nederlandse vader. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt immers dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar vader aantonen, quod non in casu. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Het privéleven dat verzoekster geschonden acht wordt niet nader toegelicht zodat ook niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.15 In een derde middel werpt verzoekster de schending op van "het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

2.16. Verzoekster kan niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Unieburgers, zoals hier het geval is.

2.17. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekster verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.18. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen concrete specifieke elementen aanvoert die zij kenbaar zou hebben gemaakt mocht ze voor het treffen van de bestreden beslissing zijn gehoord door de verwerende partij. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat de bestreden beslissing geen beslissing is die de verwerende partij treft zonder medeweten van verzoekster maar wel op grond van een uitdrukkelijk aanvraag van verzoekster waarbij ze alle elementen en documenten kon voegen waarmee de verwerende partij naar haar oordeel rekening diende te houden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA